

§ 6. Klager over Misligheder ved Valghandlingen indgives til Kirke- og Undervisningsministeriet, som, hvis de findes besøiede, kan erklære Valget for ugyldigt, foranstalte et nyt og lade de Paagjældende tiltale for Domstolene, om dertil findes Anledning.

§ 7.

Fra denne Lov undtages: Skibs-, Felt-, Tugthuus-, Hospitals- og lignende Præsteeembeder samt Færperne.

Da derefter det Spørgsmaal toges under Overveelse, om et saadant affattet Forslag skulde anbefales Folkethinget til Vedtagelse, erklærede et Fleertal (Høgsbro, Kraiberg, C. Petersen og Walt her) sig derfor, støttende sig til følgende Betragtning:

En uundgaaelig Betingelse for et sundt og kraftigt kristeligt Menighedsliv er Menighedens Tillid til dens Præst og Hengivenhed for ham; men, saaledes som Præstefaldene nu besættes, kan det ikke undgaaes, at en Mand af temmelig advortes Grunde ofte kaldes til en Sognes menighed, som han ikke alene er fremmed for, og hvor han maaskee strax mødes med Mistillid, men som han ved sin hele religiøse Retning, sin personlige Karakter eller andre Egenskaber er i den Grad forskjellig fra, at enhver fri aandelig Tilslutning mellem ham og Menigheden er umulig. Kunde man end tænke sig, at Fleerheden af den benyttede sig af Sognebaandets Løsning og sluttede sig til en eller anden Nabo-præst, høs hvem de sandt, hvad de savnede hos deres egen, var dette dog et lidet ønskeligt Forhold, saavist som Præsten jo dog kaldes til et Sogn for at leve og virke for Menigheden der. Det er derfor et almindeligt Ønske omkring i Landet, at Menighederne maatte faae en større Indflydelse paa Valget af deres Sjælesørgere, et Ønske, som styrkes ikke alene ved den tidligere kristelige og lutherste Sædvane, der ogsaa har været fulgt hertilands, men til lige ved den hele borgerlige og kirkelige Udvikling, der har fundet Sted blandt os i det sidste Aarhundrede og især i det sidste Aarti. Naar

Menigheden kunde vælge den Præst, den helst ønskede, vilde der være en større Sikkerhed for, at det rette Forhold kunde findes mellem dem, at Båndet kunde knyttes inderligere og Menighedslivet blive sandere og kraftigere. Der ved vilde da ogsaa efterhaanden den Tid nærme sig, da der kunde aabnes nye Livskilder for det kirkelige Samfund i mindre og større kirkelige Raad.

Det er vel saa, at den Maade, hvorpaa Lønningsforholdene ere ordnede, og den Tilstand, hvori Menighedslivet paa mange Steder befinder sig, for Diebliffet gjør det vanskelig at give Menigheden en fuldstændig Valgret; men den, Forslaget lover, og som egentlig kun bestaaer i Retten til at forlæste to, er saa indskrænket, at den uden Betænkelse maa kunne indrømmes. Der er snarere Grund til at frygte, at den er for indskrænket, og 3 af Fleertallet (Høgsbro, Kraiberg og C. Petersen) have derfor ogsaa ønsket at gaae videre med Hensyn saavel til Menighedens Indflydelse paa Indstillingen som til de enkelte Medlemmers Frihed til at vælge sig en Præst efter deres Hjerte, naar de selv ville lønne ham og en Biskop indvie ham, og til ved Lov at sikkre dem Dypfyldelsen af det i sin Tid givne Løfte om Afgang til Kirken paa Tider, da den ikke bruges af Andre (Jfr. Forhandling paa Folkethinget, 6te Sæssion 2den Saml. S. 3242—43). Skøndt disse 3 Medlemmer af Udvalget antage, at de velgjørende Virkninger af Forslaget ikke ville kunne vise sig tilfulde, før saadanne Udviklinger finde Sted, troe de dog for Diebliffet at burde blive staaende ved dette første Skridt i den antydede Retning, i det Haab, at det efterhaanden vil drage de næste efter sig.

Det er vistnok en væsentlig Mangel, at Forslaget ikke udgaaer fra Regjeringen, men, da et almindeligt og velbegrundet Ønske i den Retning rører sig i Menighederne, bør Rigsdagen formeentlig ikke forsømme at bidrage sin Deel til at fyldestgjøre det. I Henshold hertil tillader da Udvalgets Fleertal sig at anbefale Forslaget i den foran angivne Form til Vedtagelse af Folkethinget.